

תת ש מע

פרשת תולדות - תש"ע WWW.TASHMA.NET

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

פרפראות משה משה קליין

"הלעיטני נא מן האדם האדם הזה"

ממתי משתמש עשו בלשון עדינה (נא)? עשו אינו מתכוון במילה נא לשון של בקשה, אלא נא מלשון לא מבושל.

כל מהותו של עשו זה דברים לא גמורים, ולכן קרא שמו אדום (51) גימטריא של נא (51), כי "עייף אנכי" כשמדובר על עבודת ה' (אנכי), עשו "עייף".

אפשר לפרש, עשו אומר "הלעיטני נא" עשו החי בעלטה (חושך) רוצה נא (לא מבושל). יעקב שואל: "מן האדום"? (עדשים טרם בישולם צבעם אדום) עשו עונה "האדום הזה".

הזה (17), בשבילי האדום (51) - נא (51), הזה (17) - טוב (17).

גם הסיום מורה על מהותו "ויאכל וישת ויקום וילך", ללא ברכה ראשונה וללא ברכת המזון. אכל, שתה, והלך.

אדם שרוצה להזמין מזוזה מסופר, הולך אל הסופר ואומר לו תכין לי בבקשה מזוזה ואני אשלם לך, אבל תארו לעצמכם שאדם הולך לסופר ואומר לו שמע ידידי! קח את הקולמוס, תטבול אותו בדיו, תכתוב מזוזה על קלף וכו', בודאי שהסופר לא יבין למה האדם מרחיב בדיבור! והרי אני סופר, וכי הוא צריך לומר לי איך כותבים מזוזה?!

עשו היה הצייד הכי הטוב שיש, הוא היה איש של חרב וקשת מלחמה וצייד, כתוב במדרש שהיו לעשו את הבגדים של נמרוד, הבגדים האלה היו בגדים מיוחדים שכשאדם היה לובש אותם כל החיות באות אליו לבד והוא יכול לתפוס אותם, את הבגדים האלה של נמרוד היה לעשו והוא נתן את הבגדים האלה לרבעה אמו כדי שתשמור לו עליהם, ואלה הם הבגדים שיעקב לבש כשהוא נכנס לקבל ברכה מיצחק. עשו נתן לאמו לשמור את הבגדים כי עשו לא סמך על הנשים שלו כי הוא חשד אולי הם יתנו אותם לאדם אחר כי הם היו רשעות כמורה.

עכשיו שאנחנו יודעים איזה צייד טוב היה עשו צריך להבין! למה יצחק אומר לו "ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי, ועתה שו נא כליל תליך וקשתך וצא השדה

וצודה לי ציד", רואים שיצחק אומר לעשו איזה כלים לקחת בשביל לצוד, קח קשת וכלים ותצוד! וכי צריך לומר לאוסן של הצייד איך לצוד? איזה כלים לקחת? זה כמו עם המשל של הסופר שאדם שרוצה להזמין מזוזה יגיד לו קח קולמוס!! אולי אפשר לומר שיצחק רצה להדגיש לו שלא יביא לו מן הגזל אלא שיצוד צייד, אבל עדיין קשה שהוא יכל לומר לו רק תביא לי צייד, אבל למה הוא הדגיש לו איזה כלים לקחת?!

אלא לעשו היו בגדים מיוחדים שהוא לא היה צריך להתאמץ אלא החיות היו באות אליו לבד, אם כן שאלה גדולה היא למה הוא השאיר את הבגדים האלה בבית ולא לקח אותם איתו לצייד? אלא זה מה שאמר לו יצחק, יצחק אמר לו תדע לך עשו,

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

בני קרופט היה זקוק לכסף, ולכן בקש מנתן, בעל הגמ"ח השכונתי, שילוה לו אלף דולר. נתן הסכים, וסוכם ביניהם שבני יחזיר את הכסף בעוד שלושה חודשים. כעבור חודש בני נזקק לסכום נוסף, ובקש מנתן הלוואה נוספת בסך אלף דולר, הוא הבטיח להחזיר לו את שתי ההלוואות גם יחד בעוד כחודשיים.

נתן היה קצת מודאג ממצבו של בני, ולכן בקש ערב להלוואה השנייה. בני שכנע את חברו הטוב צבי להיות הערב שלו ולכן נתן לו נתן את ההלוואה המבוקשת. הגיע זמן הפירעון של שתי ההלוואות ובני עדיין לא יצר קשר עם נתן. כעבור

שבוע התקשר נתן לבני לשאול מה המצב, ובני הבטיח לו שעד סוף השבוע הוא יחזיר לו את כספו. הגיע סוף השבוע, ועוד סוף שבוע עבר ובני הצליח להחזיר לנתן אלף דולר, אבל הוא חזר ודחה את מועד התשלום של האלף השני פעם אחר פעם. כשפקעה סבלנותו של נתן הוא פנה לערב ותבע ממנו לשלם את החוב. נגש הערב לבני, ובשיחה קצרה נאמר לו שההלוואה שהוא

היה ערב עליה נפרעה כבר, ובני נשאר חייב לנתן אלף נוספים שעליהם אין שום ערב. נתן לא הסכים וטען שהסכום ששולם הוא האלף שאין עליו ערב והכסף שבני עדיין חייב ואינו משלם הוא ההלוואה שצבי ערב עליה, ועליו לעמוד

אני יכול לברך אותך אבל בשביל שהברכה תתפוס צריך שיהיה לך זכות ומצוות, אפילו ברכה של יצחק לא תעזור לך אם אין לך זכות, לכן אמר לו יעקב תשאיר את הבגדים של נמרוד בבית וקח חץ וקשת ותתאמץ לעשות כיבוד אב, וכך יהיה לך זכות בכדי שיחולו הברכות!!

*****

האם קובעים לאדם אם יהיה צדיק או רשע קודם שהוא נולד?

משפט שלמה - המשך

יצחק ורבקה התפללו שיהיו להם ילדים ואז הקדוש ברוך הוא ענה לתפילתם ונהר רבקה, אלא שרבקה לא הבינה למה יש מלחמה כי כל הזמן הבנים היו מתרוצצים בקרבה, לכן הלכה לשאול את גדולי הדור בבית המדרש של שם ועבר שיאמרו לה מה קורה! וכתוב בפרשה (ספר בראשית פרשת תולדות פרק כ"ה פסוק כ"ג) שאמרו לרבקה "ויאמר ה' לה שני גוים בבטןך ושני לאמים ממעריך

יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר, זאת אומרת שיש לך שני בנים אשר ילחמו ביניהם! וכתוב במדרש למה הבנים היו מתרוצצים? כי כשרבקה היתה עוברת ליד בית מדרש אחד מהילדים היה נלחם לצאת (יעקב), וכשהיא היתה עוברת ליד בית עבודה זרה אז הילד השני היה נלחם לצאת (עשו). הרי רואים כאן שעשו היה רשע כבר מהבטן! אם כן איפה הבחירה שיש לאדם אם להיות צדיק או רשע?

הבה נחזק את הקושיא עוד:

כתוב בתיילים (פרק נ"ח פסוק ד') "זרו רשעים מרחם תעו מבטן דברי כזב", ומסביר רש"י את הפסוק כך - זורו רשעים מרחם, ממעי אמם הם נעשים זרים להקדוש ברוך הוא כדרך שעשה עשו ויתרוצצו הבנים בקרבה, זאת אומרת שרש"י מסביר שהפסוק בא לומר שיש אנשים שכבר מהבטן אתה אומר עליהם שהם נעשים "זרים" להקדוש ברוך הוא, שהם רשעים כבר מהבטן, וקשה! כי רואים שקובעים לאדם מה הוא יהיה אם צדיק או רשע!!

כעת נחזק את הקושיא עוד:

בגמרא מסכת יומא דף פ"ב עמוד ב' מסופר על אשה מעוברת שהיתה צמה ביום הכיפורים, והרגישה חולשה כי הריחה ריח של אוכל וכידוע אשה הרה שמריחה מאכל חייבים לתת לה. באו לשאול את רבי מה לעשות! אמר להם רבי תלחשו לה באוזן שהיום זה יום כיפור. הלכו ולחשו לה באוזן וזה הועיל היא הרגישה יותר טוב ולא אכלה, ואומרת הגמרא שבסוף נולד רבי יוחנן. עוד מספרת הגמרא שהיתה עוד אשה שהרגישה חלשה כי היא הריחה מאכל ביום כיפור ובאו לפני רבי חנינא לשאול אותו מה לעשות! אמר להם רבי חנינא תלחשו לה שהיום יום כיפור. הלכו ולחשו לה וזה לא הועיל והיא אכלה, ואומרת הגמרא שיצא ממנה אדם רשע!

גם מהגמרא הזו רואים שקובעים לאדם עוד קודם שנולד אם יהיה צדיק או רשע?!

כעת נביא רמיה שרק ממתי שהאדם נולד אז אפשר לדעת אם הוא צדיק או רשע, אבל גם בזה יהיה קשה הרי אפילו שזה כבר אחרי הלידה, אבל בכל זאת הילד הוא עדיין תינוק ואם כן איך אפשר לקרוא לו צדיק או רשע?

והנה הראיה הבאה:

בפרשת וישב (פרק ל"ח) כתוב לגבי תמר הכלה של יהודה "ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה", ורש"י מסביר שלגבי יעקב ועשו כתוב והנה "תומים" שחסר

בהתחייבותו ולשלם את החוב. **חשוב** לציין שבזמן שבני החזיר את האלף דולר לנתן, לא דברו כלל אודות איזו הלואה הוא בעצם מחזיר הראשונה או השנייה. לא נראה שאף אחד מהם חשב על חשיבות העניין, ולכן נוצר סיבוך זה שהביא את נתן, בני, והערב צבי, לביה"ד.

הטענות:

נתן טוען שצבי חייב לשלם לו את האלף דולר שהסכים להיות ערב עליו, ולטענתו עדיין לא שולם. **והערב** טוען שהמוציא מחברו עליו הראיה, ודורש שיוכיחו לו שההלואה ששולמה הינה ההלואה שהוא לא היה ערב עליה, ואם לא ניתן להוכיח זאת, אי אפשר לחייב אותו עכשיו לשלם.

פסק-הדין:

אי אפשר לחייב את הערב לשלם לגמ"ח.

הסבר:

שאלה דומה לזו נשאל הרה"ג ר' ישראל יעקב פישר זצ"ל, ונאמר לו שהיו מורי הוראה שרצו להסביר שהערב חייב, שמסתמא הפירעון הראשון היה של ההלואה הראשונה, ולכן ההלואה השנייה שהייתה עליה ערב עדיין לא שולמה וצריך הערב לשלם אותה. הרב פישר זצ"ל צחק על תשובה זו שאין לה שום מקור ובסיס בכל חושן משפט, ומהיכתי תיתי לומר כך! **מבואר** בחו"מ ס' פ"ג סעיף ב', במקרה שיש שתי הלואות שעל האחת יש ערב ועל השנייה אין ערב ועבר זמן הפירעון של שתיהן, אם הלואה בא לפרוע אחת מהן ואומר בזמן הפירעון שהוא מתכוון לשלם עכשיו את ההלואה שיש עליה ערב, ולא את השנייה, והמלווה דורש שישלם כעת את ההלואה ללא הערב, לא שומעים ללווה ואפילו אם אומר הוא בפירוש "לא אפרע לך כי אם חוב פלוני", אין שומעים לו, כי "עבד לוה לאיש מלווה", והמלווה יכול לקבוע לאיזו הלואה הוא מקבל פירעון. ומבואר עוד ברמ"א שאפילו אם שתק המלווה בזמן שקבל את הכסף, הוא יכול אח"כ לטעון כי שתק כדי שהלווה ישלם לו, אולם דעתו באמת הייתה לקבל פירעון על ההלואה שאין עליה ערב. **אולם** המקרה שלנו אינו כ"כ פשוט, כי גם הלווה וגם המלווה מודים שלא היו להם כל כוונות בזמן הפירעון, ורק אח"כ כשהתברר שבני לא יכול להחזיר את ההלואה השנייה התעוררה השאלה איזו הלואה נפרעה.

וכדי לפסוק מכאן נצטרך לחדש, שיש אומדנה שכל מלווה שנתן שתי הלואות האחת עם ערב והשנייה ללא ערב לעולם לא היה מסכים לקבל פירעון של החוב ללא הערב כדי לשמור לעצמו את הכוח לגבות מהערב במקרה שהלווה אינו יכול לשלם. וקשה לחייב את הערב מטעם אומדנה אם ידוע שלא היו למלווה שום כוונות ומחשבות בזמן שקיבל את הפירעון.

ושמעתי ששאלה כזו הובאה בפני הרה"ג ר' חיים קנייבסקי שליט"א, וטענתם הייתה שאין תשובה לשאלה זו בכל חושן משפט, והוא ענה תוך זמן קצר שהתשובה היא בסוף סימן קל"ב בפירוש הט"ז. והמעניין שם יראה, מעשה באחד שהיה ערב לשני לוויים החייבים לאותו מלווה, ופרע למלווה סתם מבלי לפרט או לחשוב עבור איזה מהלוויים הוא משלם.

וכתב הט"ז שערב זה אינו יכול לתבוע בחזרה את מה ששלם מאף אחד משני הלוויים עד שישלם גם את ההלואה השנייה, או שיכתוב לו המלווה הרשאה, כלומר שהמלווה ייתן את כוחו לערב הזה כי ביניהם יכולים לתבוע את שני הלוויים, המלווה מכוח ההלואה אחת שלא שולמה והערב מכוח ההלואה שהוא שילם עבור הלווה השני.

וקשה! למה צריך הרשאה מהמלווה? שהמלווה יחליט על איזו הלואה הוא קבל פירעון מהערב, ויתבע את השני וממילא מי שהוא לא תובע צריך לשלם לערב. אלא בהכרח שגם המלווה אינו יכול לתבוע אף אחד מהלוויים במקרה של פירעון סתם. ומכאן יש רמיה למקרה שלנו, שאין הערב חייב לשלם כי המלווה קבל פירעון סתם, ולא חשב כלל לאיזו הלואה הוא מקבל פירעון. וכמו במקרה של הט"ז שהמלווה אינו יכול לתבוע אף אחד מבלי שיבוא יחד על שניהם עם הערב, הוא הדין במקרה שלנו, שאין המלווה יכול לתבוע את הערב.

אות ולא כתוב "תאומים", ומסביר רש"י כיון שבבנים של תמר כולם היו צדיקים לכן כתוב "תאומים" בצורה סלואה, אבל ברבקה אחד היה צדיק ואחד היה רשע ולכן כתוב "תאומים" וחסר אות, ואם נדייק נראה שכתוב "ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה", זאת אומרת שבשעת הלידה תמר ראתה שיש לה "תאומים" צדיקים, ותחזור השאלה איך אפשר להגיד על אדם שהוא צדיק או רשע כבר בשעת הלידה?

אלא הביאור הוא כזה:

כתוב בתורה (ספר דברים פרק כ"ח פסוק ו') "ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך", ומסביר רש"י מה הפירוש ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך, שתהיה

יציאתך מן העולם בלי חטא כמו המצב שבאת לעולם בלי חטא!

אבל קשה! כי כתוב (בספר דברים פרק כ"ח פסוק י"ט) "ארור אתה בבאך וארור אתה בצאתך", ושם מה שייד שיהיה אדם ארור בצאתו מן העולם בשעת הפטירה כמו שהוא היה ארור בבואו? והרי כשהוא בא לעולם הוא היה צדיק הוא היה תינוק?!

וצריך לומר שהביאור הוא כך: שאם ארור אתה בצאתך הרי שאנו אומרים שביאתך ארורה גם כן, דהיינו אם כשאדם נפטר רואים שהוא רשע אנו אומרים חבל שהאדם הזה הגיע לעולם בכלל! וזה הפירוש ש"ארור אתה בבואך". ונראה לפי זה גם כאן, שמה שעשו מתרוצץ

לצאת בפתחי עבודה זרה ומה שאמרו לה שם ועבר "ושני לאמים ממעך יפרדו" שכבר מן המעיים הם נפרדים זה לרשעו וזה לתומו, הביאור הוא שכיון שכשהם נפטרו מן העולם אנו רואים שאחד צדיק ואחד רשע לכן אנו אומרים שכבר במעיים אחד הוא רשע, אבל לא שהוא רשע מעכשיו, אלא רק כיון שאנו כבר רואים את הסוף לכן אנו אומרים "ארור אתה בבואך" ולמה? כי היית ארור בצאתך בזמן פטירתך!

ובאמת מה שעשו היה מתרוצץ לצאת בפתחי עבודה זרה היינו יכולים להסביר שמידתו היא קנאת ה' לסלק עבודה זרה מן הארץ, ויכול להיות שהוא היה נולד קנאי בעבודת ה' ולכן כל מקום שהוא

עירוי על גבי גלידה בשבת

שאלה: בליל שבת רוצה להגיש קינוח של גלידה. ורוצה לשפוך עליו שוקולד רותח, מהשוקולד שבתוך קדירה שהיה על הפלטה מלפני שבת. האם מותר?

הקדמה לבישול: אסור לבשל בשבת. ושייך בישול ע"י אש, וגם שייך ע"י תולדת אש. למשל, מים שנתבשלו ע"ג אש, המים הוא תולדת אש. ועכשיו יש במים כח לבשל משהו אחרת, כל זמן שעדיין יד סולדת בו. מ"מ תלוי איך נתערבו המים במאכל האחרת. אם בכלי ראשון, יש בישול. ואם ע"י עירוי בלי ראשון, ג"כ יש בישול^(א). ואם בכלי שני, מעיקר הדין אין בישול, אבל לענין שבת מחמירים מפני "קלי בישול". ואם ע"י עירוי בלי שני, דינו ככלי שלישי^(ב). ואם בכלי שלישי, אינו מבשל כלל^(ג).

לח שנצטנן: קודם כל, צריך לבאר המציאות של עשיית גלידה. בדרך כלל התהליך של עשיית גלידה הוא שכל הרכיבים היו מפוסטר (פסטורזיזד), בין אם עשוי עם חלב בין עם עשוי פרווה בלי חלב. ואח"כ נתקדר התערובות לאט לאט, ובאמצע הקירור צריך להניע כל הזמן כדי שלא יתקרה, עד שעשוי בגלידה. ולכן כמו לגבי חלב מפוסטר שדינו כמבושל וכמ"כ באגר"מ^(ד), ה"ה גלידה לכאורה דינה כמבושל. וא"כ שייך להדינים של "בישול אחר בישול". ולענין "בישול אחר בישול" יש חילוק בין דבר יבש לדבר לח. שלגבי דבר יבש אמרינן שאין בישול אחר בישול^(ה). ולגבי דבר לח, מח' ראשונים הוא. הרשב"א סבר שגם לגבי לח שנצטנן אמרינן אין בישול אחר בישול, והרא"ש (בשם רש"י) סבר שיש בישול אחר בישול בלח. וע' בש"ע ס' שיה ס"ד שכתב להחמיר. וגם הרמ"א מחמיר שם במקרה שנצטנן לגמרי^(ו). ולכן בנידן דידן אף שגלידה דינה כמבושל, מ"מ דינו כלח שנצטנן שיש בישול אחר בישול^(ז), ולכן אין להקל לערות על גלידה מכלי ראשון.

עירוי בלי שני: כתבנו לעיל שעירוי מכלי שני דינו ככלי שלישי שאינו מבשל כלל. ולכן בנידן דידן יהיה מותר לשפוך השוקולד לתוך כלי אחרת (כלי שני), ומחבלי שני יכול לערות ע"ג הגלידה^(ח).

לשאוב ע"י כף: לענין אם מותר לשאוב ע"י כף מהקדירה שעל גבי הפלטה (כלי ראשון), ולשפוך מהכף ע"ג גלידה. הוא נידון לענין הדין של כלי שאיבה, אם נחשב ככלי שני, או שמא כיון ששאב ישר מהכלי ראשון דינו ככלי ראשון. והוא מח' אחרונים. הט"ז סבר שדינו ככלי ראשון, והמהרי"ל סבר שדינו ככלי שני אא"כ שהה הכף בתוך הכלי ראשון וזמן-מה, והחזו"א סבר שדינו ככלי שני אא"כ שאב מכלי ראשון שעדיין היה ע"ג האש^(ט). ולמעשה ע' במ"ב שפסק להחמיר בזה לכתחילה^(י). אבל הא שכתב המ"ב להחמיר היינו שאסור לערות ע"ג צונן שלא מבושל כלל. אבל לערות על גבי לח שנצטנן, י"ל שיוכל לצרף שיטות הרשב"א שסבר שבלא"ה אין בישול אחר בישול בלח. וכן משמעות המ"ב להקל בזה לכתחילה לשאוב מכלי ראשון לערות על לח שנצטנן, לצרף המקילין בכלי שאיבה עם המקילין לגבי בישול אחר בישול בלח^(יא). ולכן בנידן דידן יהיה מותר לשאוב בכף השוקולד מהכלי ראשון ולערות ע"ג הגלידה^(יב).

ריסוק: ע' בש"ע ס' שכ ס"ט "השלג והברד אין מרסקין אותה". ולכן יש לדון, שמא אסור לשפוך שוקולד ע"ג גלידה מפני האיסור "ריסוק". שמיד ששפך השוקולד ע"ג הגלידה, נימוס מקצתה. ולא מהני אפילו ע"י כלי שלישי. אבל ע"ש בש"ע שכתב שמותר לינתן קרח לתוך מים והא נימוח מאליו. שכיון שלא עשו מעשה בידים לא גזרו עליו^(יג). ולכן לכאורה ה"ה כאן שמותר לינתן שוקולד על גלידה ויהיה נימוח מאליו. ולענין האיסור "גולד" גם כן אין בעיה, כיון שלאחר שנמוח אינו מינכר בפני עצמה^(יד).

סיכום: גלידה מפוסטר דינו כלח מבושל שנצטנן. ודין לגבי לח שנצטנן להחמיר לענין שיש בישול אחר בישול, אבל להקל לענין כלי שאיבה. שע"י עירוי מכלי שאיבה עכשיו יש לצרף השיטות המקילין בכלי שאיבה ליחשבה ככלי שני, בצירוף דעת הרשב"א שסבר שאין בישול אחר בישול בלח. ולכן יהיה מותר לשאוב השוקולד בכף ולשפוך ע"ג גלידה מהכף, וכמו שמותר לשפוך מכלי שני^(טו).

(א) צאמת מח' ראשונים הוא. הרשב"א סבר שעירוי כלי ראשון אינו מבשל אלא לנעשה הלכה כר"ת שעירוי כלי ראשון שלא נפסק הקולות מבשל מדאורייתא. ע' בש"ע ס' שיה ס"י לענין שאסור לערות על תבלין, וע"ש צמ"ח סקצ'ו. וע"ש פמ"ג צידד מ"ז ס"ס סח ד"ה הדין ה"ג, וי"ד ס' קה סקצ'ו וצפמ"ג ש"ד שס. ועוד יש חילוקים בין אם נפסק הקולות או לא, ואכמ"ל (ב) כ"כ צפמ"ג א"ח סקצ'ה שכן משמעות הנגילה. שעירוי כלי שני דינו ככלי שלישי לכל דבר. וע"ש בספר ל"ט מלאכות ח"ב עמ' 585. (ג) ויש מחמירים במקלות דברים לחוש שיש קלי בישול גם בכלי שלישי, כמו צילה או תה (ע' צש"כ ס' סקצ'ו וצ"ה) קומה שכתב להקל בכל דבר חוץ מעלי תה וצילה, וע' צאגרי"מ ח"ד ס' עד בישול אות טו שכתב להקל בכל אופן חוץ לזו לומר מעטמנו כלום אלא מוקבלה. ומומילא הוא ככל סתם דברים דהוא בכלי שני ספק וצ"ל שלישי יש להחריז ע"כ. ועוד יש מחמירים לענין יד נכזית (ע' צמ"ז סקצ'ה שיעת הח"א וע' אגרי"מ ח"ד ס' עד בישול אות ד' להקל). ואכמ"ל (ד) אגרי"מ ח"ד ס' עד בישול אות ו'. וע' צמ"ז ס' שיה סקצ'ה. (ה) דייטון, צמאכל יבש שכבר מבושל, ועכשיו נטען, מותר לחזור לחמם אותה. אלא לר"ק לקיים כל תנאי שהיה חזרה והעממה. (ו) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (ז) אגרי"מ ח"ד ס' עד בישול אות ו'. וע' צמ"ז ס' שיה סקצ'ה. (ח) דייטון, צמאכל יבש שכבר מבושל, ועכשיו נטען, מותר לחזור לחמם אותה. אלא לר"ק לקיים כל תנאי שהיה חזרה והעממה. (ט) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (י) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (יא) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (יב) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (יג) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (יד) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל (טו) ע' צש"ע וצמ"ח ס' שיה ס'ד. [וע"ש שיש ג' שיטות ראשונים בזה]. וע"ש צמ"ז סקצ'ה וסקצ'ה [אגב - ע' צמ"ח ס' רג שכתב שאם חממו קצת צאופן היתר (כגון צמקוס צמקוס) ואכמ"ל